

ΓΡΑΝΑΖΙ

Επικοινωνία με Συντακτική Ομάδα
Email: granazi.org@gmail.com
Web: http://granazi.org
Τηλ.: 94020637

Νοέμβριος 2015
Αρ. Τεύχους 6

Οργανώνοντας Τις Αντιστάσεις μας από τα ΑΡΙΣΤΕΡΑ

τιμή ενίσχυσης €2.00

Μηνιαία Έκδοση Οργάνωσης ΓΡΑΝΑΖΙ

http://granazi.org

Welcome

NO ONE IS ILLEGAL

Ε

Ενιαίο Μέτωπο

(το) [eniaío métopo]:

Πρόκειται για τακτική που αποφασίστηκε στο 3ο και 4ο Συνέδριο (1921 και 1922 αντίστοιχα) της 3ης Κομμουνιστικής Διεθνούς με επικεφαλής τους Λένιν και Τρότσκι, ηγέτες της ρώσικης επανάστασης.

Πιο συγκεκριμένα πρόκειται για την συσπείρωση των δυνάμεων της εργατικής μόνο τάξης (σε αντίθεση με το λαϊκό μέτωπο*) με σκοπό την καταπολέμηση ενός κοινού εχθρού. Δηλαδή, η κοινή πάλη των οργανώσεων της εργατικής τάξης ενάντια στις επιθέσεις που δέχεται, όχι με βάση την αυστηρή ιδεολογική ή πολιτική τοποθέτηση, αλλά με βάση τη συμφωνία για αντίσταση και αγώνα.

Στα πλαίσια αυτής της συσπείρωσης των ταξικών δυνάμεων, είναι αναγκαία η πολιτική, οργανωτική και ιδεολογική αυτοτέλεια των επαναστατών, με σκοπό τη διάδοση των μαρξιστικών ιδεών στους εργαζόμενους, αλλά και την απομυθοποίηση - ανατροπή των ρεφορμιστικών ηγεσιών και αστικών δυνάμεων, οι οποίες στο τέλος του δρόμου δε θα κάνουν τίποτα περισσότερο από το να προδώσουν τον αγώνα.

Το Ενιαίο Μέτωπο οφείλει να στηρίζεται στην αντίληψη για τα «μεταβατικά αιτήματα»: Συγκεκριμένα αιτήματα που, έχοντας τη συναίνεση της πλειοψηφίας των εργατών, μπορούν να στηρίξουν άμεσους ενωτικούς αγώνες. Το Ενιαίο Μέτωπο πρέπει να επιδιώκεται πρωταρχικά «από τα κάτω», αλλά η άρνηση της υποστήριξης «από τα πάνω», η απέχθεια προς τις «διαπραγματεύσεις μεταξύ ηγεσιών», πρέπει να απορριφθεί ως «παιδιάστικη ανωριμότητα». Το Ενιαίο Μέτωπο είναι μια πολιτική αμυντικής μάχης, πολέμου για «κάθε σπιθαμή γης», που προϋποθέτει το ξεπέρασμα της σεχταριστικής-προπαγανδιστικής παθητικότητας, αποσκοπώντας και στο να βοηθήσει την εργατική τάξη να κατανοήσει τις πραγματικές διαφορές μεταξύ ρεφορμιστών και επαναστατών, μέσα από τη ζωντανή εμπειρία των αναγκαίων αγώνων.

Η ενότητα των δυνάμεων της Αριστεράς (ευρύτερος χώρος) δεν θα έχει, όμως, καμιά σημασία αν δεν προϋποθέτει ένα μαχητικό πρόγραμμα αντίστασης και πάλης ώστε η εργατική τάξη να αντισταθεί σύσσωμη στην επίθεση που δέχεται, αλλά και να θέσει, μέσα απ' αυτούς τους αγώνες, τις βάσεις για την ανατροπή του καπιταλισμού. Να προβάλλει την αναγκαιότητα ενός προγράμματος με σοσιαλιστική - επαναστατική προοπτική (μεταβατικό πρόγραμμα), εξηγώντας πως χωρίς ανατροπή του καπιταλισμού δεν θα υπάρξει οριστική λύση στα προβλήματα των εργαζομένων και της ανθρωπότητας.

Στο Ενιαίο Μέτωπο συμπεριλαμβάνονται όλοι οι εργαζόμενοι που επιθυμούν να πολεμήσουν τον καπιταλισμό, άρα και οι αναρχικοί - αναρχοσυνδικαλιστές εργάτες αφού η επαναστατική διάθεση και προοπτική είναι αναπόσπαστο κομμάτι της θεώρησης τους.

το λαϊκό μέτωπο συμπεριλαμβάνει και "προοδευτικά" κόμματα της αστικής τάξης

της Γιάννας Χατζηγεωργίου

Η αντιμεταρρύθμιση του κράτους πρόνοιας

Τη λαϊκή ρήση “δείξε μου το φίλο σου...” θα την παραφράσουμε ως εξής “δείξε μου τις μεταρρυθμίσεις να σου πω πόσο μνημονιακές είναι”. Γνωρίζουμε ότι το καπιταλιστικό κράτος ρυθμίζει τις οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές διαδικασίες προς όφελος του κεφαλαίου και όχι του λαού. Όταν, λοιπόν, το κράτος πρόνοιας παύει να είναι κράτος φροντίδας και γίνεται ένας μηχανισμός συνυφασμένος με την απόσπαση κέρδους, τότε δημιουργούνται τα εξής παράδοξα:

Τον περασμένο Μάη ένας σεβαστός αριθμός πολιτών, λήπτες δημόσιου βοηθήματος, έμειναν επί ξύλου κρεμάμενοι, καθώς η κυβέρνηση τους έκοψε την πρόσβαση σε αυτό. Δεν θα σταθούμε στις δικαιολογίες που επικαλέστηκαν οι εκπρόσωποι της κυβέρνησης καθώς θα μας απομακρύνουν από την ουσία του ζητήματος: Πως και κάτω από ποιες προυποθέσεις οι ευαλωτες ομάδες πληθυσμού παύουν να θεωρούνται τέτοιες; Από πότε το δικαίωμα για αξιοπρεπή επιβίωση ενός ανάπηρου είναι διαπραγματεύσιμα; Είναι η αξιοπρεπής διαβίωση των ομάδων αυτών αναφαίρετο δικαίωμα ή όχι; Τα ερωτήματα γίνονται ακόμη πιο πιεστικά όταν συναντάμε στην ιστοσελίδα του υπουργείου κοινωνικής ευημερίας διακυρύξεις σαν κι αυτή: “Αποτελεί θεμελιώδες δικαίωμα κάθε ανθρώπου να έχει επαρκείς πόρους για να ζει αξιοπρεπώς, να απολαμβάνει τους καρπούς της κοινωνικής προόδου και να παίρνει βοήθεια όταν τη χρειάζεται, για να προλαμβάνεται η ανέχεια και η περιθωριοποίησή του”. Εαν αυτό δεν είναι οξύμωρο, τότε τι είναι;

«ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΛΟΓΙΚΗΣ»
του Daniel Wasserman

Κατ’ αρχήν η πρακτική αυτή της κυβέρνησης ενέχει ταυτόχρονα και το αντιεπιχείρημα της. Η εφαρμογή της νέας πολιτικής έχει κάνει το βίο αβιωτο στους πρώην λήπτες δημόσιου βοηθήματος καθώς δεν μπορούν να εξασφαλίσουν ούτε τα αναγκαία για την επιβίωση. Φαίνεται ξεκάθαρα οτι η προσχεδιασμένη τακτική της κυβέρνησης για αποκοπή των ευάλωτων ατόμων από το δημόσιο βοήθημα, μόνο ορθολογιστική δεν μπορεί να χαρακτηριστεί. Η αντιμεταρρύθμιση του κράτους πρόνοιας στην οποία προχώρησε η κυβέρνηση είναι πλέον σαφές ότι στοχοποιεί τους λήπτες δημόσιου βοηθήματος για να τους εντάξει με μεθόδευση στον ακρογωνιαίο λίθο του νέου “συστήματος πρόνοιας”, στο Ελάχιστο Εγγυημένο Εισόδημα (ΕΕΕ). Στα πλαίσια αυτού του συστήματος διακηρύσσεται πως θα ενταχθούν με πιο μικρό ποσό ενίσχυσης οι πρώην λήπτες δημόσιου βοηθήματος καθώς και πολίτες που είναι μακροχρόνια άνεργοι και γενικά πολίτες που έχουν πληγεί από την καπιταλιστική κρίση. Όπως ανέφερε, η υπουργός, στόχος του νέου συστήματος είναι να λειτουργήσει ως “ύστατο δίκτυ προστασίας για όσους το έχουν πραγματικά ανάγκη”.

Πως είναι δυνατόν να γίνεται λόγος για την εξάλειψη τη φτώχειας και της ανεργίας, όταν αντί να βελτιώνεται, το κράτος πρόνοιας καταστρέφεται; Πως είναι δυνατόν να μιλάνε για ενεργό συμμετοχή των πολιτών στην αγορά εργασίας; Και σε τι είδους εργασία αναφέρονται; Σε αυτή των επιχορηγούμενων επιδομάτων χωρίς ίχνος παγίωσης εργασιακών δικαιωμάτων; Αρκετά μέτρα λιτότητας επωμίστηκαν οι φτωχοί και ο κόσμος της δουλειάς. Όποιο και αν είναι το ερώτημα η λιτότητα δεν είναι η απάντηση. Η απάντηση για την αντιμετώπιση της φτώχειας και της ανεργίας δεν μπορεί παρά να περιλαμβάνει ένα ισχυρό κράτος πρόνοιας.

του Σάμου Σαμουήλ

Κυπριακή εκκλησία και εξουσία

Με αφορμή τον αφορισμό του Πιτσιλλίδη στις 2/10 από την “ιερά” σύνοδο της εκκλησίας της Κύπρου, είναι χρήσιμο να δούμε λίγο καλύτερα το ρόλο που διαδραματίζει παραδοσιακά η κυπριακή εκκλησία στο νησί και ποιες βλέψεις και σκοπούς έχει.

Χωρίς να τρέφουμε καμιά συμπάθεια στο πρόσωπο του Πιτσιλλίδη, αφού πέρα από τις θητείες ως βουλευτής της δεξιάς και ευρωβουλευτής με το νεοφιλελεύθερο Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα, γυρόφερνε συστηματικά την κυπριακή εκκλησία σαν θεολόγος και μετά σαν διευθυντής Εκκλησιαστικής Διακονίας της Ιεράς Μητροπόλεως Κύκκου και Τηλλυρίας. Υπήρξε, επίσης, υπεύθυνος για την επίσημη περιοδική έκδοση της μητρόπολης.

Ο ρόλος της κυπριακής εκκλησίας ιστορικά ήταν πάντα δίπλα στους ισχυρούς της εξουσίας, εξασφαλίζοντας για τον εαυτό της ιδιαίτερα προνόμια εις βάρος των λαϊκών στρωμάτων.

Από τα παραπάνω συμπεραίνουμε από τη μια ότι η εκκλησία της Κύπρου αφόρισε ένα δικό της παιδί και από την άλλη ότι οι σχέσεις εκκλησίας, δεξιάς και εξουσίας φτάνουν μέχρι το κοινοβούλιο ενός δήθεν κοσμικού κράτους και ακόμα παραπέρα.

Οι δεσμοί κυπριακής εκκλησίας και κράτους έχουν τις απαρχές τους στην περίοδο της φραγκοκρατίας, όπου ο κλήρος απολάμβανε ιδιαίτερα προνόμια. Στην περίοδο της οθωμανικής κυριαρχίας αυτά τα προνόμια αυξήθηκαν αφού πλέον μπορούσαν και επέβαλαν τους δικούς τους νόμους (φοροεισπρακτικούς κλπ) κάτω από το θρησκευτικό αρχηγό, τον λεγόμενο “εθνάρχη” (εξ ου και ο όρος σήμερα), που ήταν υπεύθυνος σε συνεργασία με το σουλτάνο για τον έλεγχο και τη καλή συμπεριφορά του λαού. Στην περίοδο της αγγλοκρατίας ο κλήρος είχε πλέον ενεργή ανάμιξη στην πολιτική ζωή και τη διοίκηση του νησιού (αντιπροσώπευση στο διοικητικό συμβούλιο κλπ).

Ο ρόλος της κυπριακής εκκλησίας, ιστορικά, ήταν πάντα δίπλα στους ισχυρούς της εξουσίας, εξασφαλίζοντας για τον εαυτό της ιδιαίτερα προνόμια εις βάρος των λαϊκών στρωμάτων. Είναι χαρακτηριστική η στάση της ηγεσίας της εκκλησίας στα γεγονότα του 1948, όταν οι εργάτες των μεταλλείων ξεσηκώθηκαν σε απεργιακές κοινοποιήσεις για καλύτερες συνθήκες δουλειάς: συμπορεύτηκε με την ντόπια και ξένη εργοδοσία όπως και με την απεργοσπαστική τότε ηγεσία της ΣΕΚ.

Μέσα από το συνεχές αυτό φλερτ με την άρχουσα τάξη, η εκκλησία της Κύπρου είχε καταφέρει να εδραιωθεί στη συνείδηση του λαού σαν κομμάτι της εξουσίας ή ακόμα περισσότερο σαν την ίδια την εξουσία. Έτσι μπορούμε να εξηγήσουμε την εκλογή του αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ΄ ως τον πρώτο πρόεδρο της κυπριακής δημοκρατίας.

Οι ηγέτες της εκκλησίας γνωρίζουν καλά ότι η εξουσία έρχεται μέσα από την εμπλοκή τους στη πολιτική ζωή του τόπου και τη δημιουργία σχέσεων οικονομικής και κοινωνικής εξάρτησης στο λαό. Μεγάλη μερίδα εργαζομένων δουλεύει σε επιχειρήσεις που ανήκουν στην εκκλησία και μάλιστα πολλές από αυτές είναι και μονοπωλιακές ή τεράστιας οικονομικής σημασίας για το τόπο (τσιμεντοποιεία Βασιλικού, ελληνική τράπεζα, ζυθοποιεία ΚΕΟ, ξενοδοχειακές μονάδες κ.α). Εδώ αξίζει να θυμηθούμε τις απολύσεις εργαζομένων στην ΚΕΟ και την χυδαία επίθεση του αρχιεπισκόπου (του “παλικαρά” κατά τον Μιχαλολιάκο της χρυσής αυγής) ενάντια στους ανθρώπους αυτούς, απειλώντας τους ότι αν δεν δεχτούν τις απολύσεις θα μεταφέρει το εργοστάσιο στο Βιετνάμ.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο μπορούμε να καταλάβουμε και το αντικομουνιστικό τους μένος αφού ξέρουν καλά ότι μια ενδεχόμενη εργατική εξουσία θα διέλυε την οποιαδήποτε εμπλοκή τους στην πολιτική και οικονομική ζωή και το ζήτημα της εκκλησιαστικής περιουσίας θα έμπαινε αναπόφευκτα μαζί με το ζήτημα για απαλλοτρίωση της μεγάλης καπιταλιστικής και μονοπωλιακής ιδιοκτησίας. Μέσα από αυτό τον φόβο πηγάζει και ο χαρακτηρισμός “καλά παιδιά” που απέδωσε ο αρχιεπίσκοπος στους νεοναζί του ελαμ. Τις ίδιες μισάνθρωπες ιδέες συμμερίζονται και αυτούς θα χρησιμοποιήσει η αστική τάξη, αν χρειαστεί, για τη βρώμικη δουλειά.

Οι επαναλαμβανόμενες παρεμβάσεις της εκκλησιαστικής ελίτ στο κυπριακό ζήτημα προαναγγέλλουν ότι μια ενδεχόμενη λύση θα περάσει πρώτα από τα γραφεία της “ιερής” συνόδου και μόνο όταν και εφόσον εξασφαλιστούν τα προνόμια και η ηγετική θέση που κατέχει η εκκλησία, θα ρωτηθεί ο λαός.

Ουσιαστικά, η κυπριακή εκκλησία οραματίζεται τη θέση που έχουν στο Ιράν οι ανώτατοι ιερείς, ως «φρουροί του λαού», να παρεμβαίνουν ενεργά στη ζωή του τόπου όταν κρίνουν ότι υπονομεύεται η ηγεμονία τους και τα τεράστια κέρδη από τις επιχειρήσεις τους. Ως μέλη της εργατικής τάξης στεκόμαστε αντίθετοι και εχθρικοί σε οποιονδήποτε δυναστεύει και εκμεταλλεύεται το πλούτο και την ανθρώπινη εργασία όπως επίσης σε οποιονδήποτε στέκεται εμπόδιο στη εργατική χειραφέτηση και το σοσιαλισμό. Για να το πούμε με άλλα λόγια, μαζί τη σωτηρία της ψυχής η εκκλησία πουλάει και εθνική σωτηρία. Εμείς δεν αγοράζουμε.

της Μαρίας Μαρσέλου

Για ποιον χτυπά η καμπάνα;

Και να που εν έτει 2015 ακούμε όρους που πραγματικά πιστεύαμε και ελπίζαμε ότι θα είχαν εξαφανιστεί: Αφορισμός! Και ναι λοιπόν, η «προοδευτική» εκκλησία της Κύπρου αφόρισε έναν θεολόγο γιατί "έχει βγει από το δρόμο του Θεού"! Αφού βέβαια πρώτα έχει χτίσει πολυτελείς πισίνες, της ανήκει η μισή Κύπρος και αρνείται κατηγορηματικά να φορολογηθεί. Τι να σημαίνει αυτό άραγε;

Η αλήθεια είναι, ότι ο ρόλος της εκκλησίας, ειδικά στην Κύπρο, είναι άξιος μελέτης, ειδικά αν παρατηρήσει κάποιος τα τελευταία γεγονότα και τον τρόπο που παρεμβαίνει στα δρώμενα, πολιτικά και οικονομικά. Αυτό όμως που έχει ακόμη περισσότερο ενδιαφέρον είναι η σχέση της με την εκπαίδευση.

Ιστορικοί μύθοι

Με μια σύντομη ματιά στα κυπριακά βιβλία της ιστορίας που διδάσκονται οι μαθητές, διαπιστώνει κανείς πως η εκκλησία εμφανίζεται ως βασικός πυλώνας ενοποίησης και αντίστασης του λαού απέναντι στους πολλούς κατακτητές που έχει γνωρίσει το νησί. Για παράδειγμα, στο κεφάλαιο για τη βυζαντινή αυτοκρατορία, παράλληλα με την αναφορά των ιστορικών γεγονότων, αφιερώνεται μια ολόκληρη παράγραφος για το ρόλο της Αγίας Ελένης (!) στην καταπολέμηση της ανομβρίας που μάστιζε το νησί για 17 χρόνια. Παρά το ότι πρόκειται για μύθο, η έκταση της αναφοράς αλλά και το ότι ένα βιβλίο ιστορίας αναφέρεται σε έναν μύθο, είναι άξια απορίας.

Η πρόσφατη ιστορία της Κύπρου με την ανεξαρτητοποίησή της το 1960 βρίσκει στην κορυφή του κυπριακού κράτους, ως πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας, τον ίδιο τον Αρχιεπίσκοπο με τον τίτλο μάλιστα του «Εθνάρχη των Κυπρίων». Βέβαια, δεν προέκυψε ξαφνικά αυτή η ανάμειξη της εκκλησίας στην πολιτική ζωή του τόπου. Ήδη από την Αγγλοκρατία η Εκκλησία παρουσιάζεται στα σχολικά βιβλία ως η μοναδική εθνική αρχή των Κυπρίων δηλαδή η «μοναδική πηγή εθνικής και πολιτικής έμπνευσης και ως εκ τούτου μοναδική εξουσία νομιμοποίησης της εθνικοαπελευθερωτικής δράσης των Κυπρίων».

Προκύπτουν, λοιπόν, σημαντικά ερωτήματα που σχετίζονται με το πώς απέκτησε αυτή τη νομιμοποίηση ιστορικά , πώς τη διατηρεί μέχρι σήμερα χωρίς μάλιστα να αμφισβητείται παρά ελάχιστα και κυρίως πώς επηρεάζει την εκπαίδευση. Για να βρούμε τις ρίζες του «εθναρχικού» χαρακτήρα της εκκλησίας, οφείλουμε να ανατρέξουμε στην οθωμανική περίοδο, μετά τη κατάρρευση της βυζαντινής αυτοκρατορίας το 1453 και την κατάκτηση της Κύπρου το 1571, παρά το ότι δεν μπορούμε να μιλούμε για «έθνος» και «εθνική συνείδηση» για την εποχή εκείνη, με την έννοια που έχουν αυτοί οι όροι σήμερα. Για τις περιόδους που προηγήθηκαν, δεν μπορεί να γίνεται λόγος για «εθναρχικό» ρόλο.

Δεν μπορούμε, επιπλέον, να παραλείψουμε το ότι η αναγνώριση του αυτοκέφαλου της κυπριακής εκκλησίας την περίοδο της βυζαντινής αυτοκρατορίας διδάσκεται στα σχολεία συσχετιζόμενη με ένα όραμα του αρχιεπισκόπου. Λέγεται ότι στη δεύτερη προσπάθεια της εκκλησίας της Αντιόχειας να υπαχθεί η κυπριακή εκκλησία στον έλεγχό της, ο Αρχιεπίσκοπος είδε στο όνειρό του τον Απόστολο Βαρνάβα ο οποίος του υπέδειξε τον τάφο του. Όταν πήγαν το επόμενο πρωί με τον Βυζαντινό αυτοκράτορα Ζήνωνα, βρήκαν το αντίγραφο του κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο(!). Αυτό οδήγησε στην επιβεβαίωση του αυτοκέφαλου της Κυπριακής εκκλησίας με παράλληλη παραχώρηση στον Αρχιεπίσκοπο αυτοκρατορικών προνομίων, εξέλιξη που σήμαινε την απόκτηση κοσμικής εξουσίας. Το παράδοξο είναι ότι ενώ σαφώς οι πληροφορίες αυτές αποτελούν μύθο, στα σχολικά βιβλία παρουσιάζονται ως ιστορικά γεγονότα.

Δικαιώματα με όρους

Σε ένα κράτος που υποτίθεται ότι είναι κοσμικό και στηρίζει την ανεξιθρησκία, εντυπωσιάζει το γεγονός ότι τα θρησκευτικά εντάσσονται στα υποχρεωτικά μαθήματα υιοθετώντας μάλιστα και το δογματικό μοντέλο διδασκαλίας του οποίου βασικό χαρακτηριστικό είναι η προώθηση της επικρατούσας θρησκείας σε τέτοιο βαθμό που συγγενεύει με την κατήχηση. Στην Κύπρο, ειδικά, μεγάλος αριθμός καθηγητών που αναλαμβάνουν το μάθημα των θρησκευτικών είναι παπάδες.

Μεγαλύτερο ενδιαφέρον όμως έχει το τι χρειάζεται κάποιος μαθητής για να απαλλαγεί από αυτά. Οι προϋποθέσεις κάτω από τις οποίες ένας/μια μαθήτρια δικαιούται να απαλλαγεί από το μάθημα των θρησκευτικών, είναι η ετερότητα θρησκεύματος, ο αγνωστικισμός ή ο αθεϊσμός. Πρόκειται για μια «αρνητική ελευθερία», όπως τη χαρακτηρίζει ο Γιώργος Καταλιάκος στο βιβλίο του «Ελευθερίες υπό διαπραγμάτευση», αφού για να παραχωρηθεί σε ένα μαθητή πρέπει οι γονείς του να δημοσιοποιήσουν το θρήσκευμα του παιδιού με αίτηση στο αρμόδιο υπουργείο. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα τον στιγματισμό των παιδιών, κυρίως αφού η απαλλαγή από το μάθημα σημαίνει στην καλύτερη περίπτωση απασχόλησή του σε κάποιο άλλο μάθημα και στη χειρότερη την αναμονή στην αυλή του σχολείου και μάλιστα χωρίς επιτήρηση.

Η χριστιανική πίστη, έτσι όπως αυτή νοείται από το κράτος, υπάρχει και σε άλλους τομείς στην εκπαίδευση. Ξεκινώντας από τις ονομασίες των σχολείων, όλα ανεξαιρέτως έχουν πάρει τα ονόματά τους από αγίους και αρχιεπισκόπους (Αγίου Στυλιανού, Αρχαγγέλου, εθνομάρτυρα Κυπριανού, Αγίου Γεωργίου κ.ο.κ). Προχωράμε στην έναρξη της σχολικής ημέρας, αφού πρώτα έχουμε αγιαστεί στην αρχή της σχολικής χρονιάς: Απαραιτήτως όλα τα παιδιά είναι παρόντα στην πρωινή προσευχή που γίνεται στην αυλή του σχολείου με μικρόφωνα μην αφήνοντας περιθώρια να ξεφύγει κανείς. Και κλείνουμε με τις "αγαπημένες", σε μικρούς και μεγάλους, σχολικές αργίες στις οποίες βέβαια δεν εντάσσονται μόνο οι εθνικές γιορτές αλλά και η γιορτή του κάθε αγίου της ενορίας των σχολείων με αποκορύφωμα τη γιορτή του εν ζωή αρχιεπισκόπου!

Σε μια κοινωνία πολυπολιτισμική, προοδευτική και κυρίως ελεύθερη ο διαχωρισμός εκκλησίας – κράτους θα έπρεπε να είναι δεδομένος. Όπως και δεδομένο θα έπρεπε να είναι το δικαίωμα του κάθε ανθρώπου να κρατάει την όποια πίστη του (ή έλλειψη αυτής) για τον εαυτό του. Σε αυτό το δρόμο προχωράμε εμείς.

της Μαρίας Παναγοπούλου

Με ταξική μεροληψία

Η ΛΥΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟ ΠΑΝΩ...

Οι ε/κ και τ/κ καπιταλιστές έδωσαν δείγματα γραφής της λύσης που επιθυμούν. Το ΚΕΒΕ και το τ/κ επιμελητήριο συμφώνησαν στην -από κοινού- υλοποίηση προγράμματος τοποθέτησης και ανταλλαγής νέων ανέργων επιστημόνων σε επιχειρήσεις και στις δυο πλευρές του νησιού. Το πρόγραμμα που υλοποιείται με την "ευγενική υποστήριξη" της ευρωπαϊκής ένωσης προσφέρει δωρεάν εργατικό δυναμικό στις επιχειρήσεις και μισθούς 500 ευρώ χωρίς δικαιώματα στους εργαζόμενους. Η Ε.Ε, που διαθέτει μεγάλη εμπειρία στην ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων και στην εφαρμογή προγραμμάτων "καταπολέμησης της ανεργίας των νέων" μέσω προγραμμάτων πρακτικής άσκησης, μαθητείας κλπ, βρήκε πρόθυμους εφαρμοστές σε όλο το νησί. Άλλωστε, τι στοιχίζει να επιδοτείς με 500 ευρώ ένα μικρό αριθμό νέων ανθρώπων όταν τα οφέλη από τη μαζική αποδοχή των πιο επαχθών όρων εργασιακής απασχόλησης είναι πολλαπλά; Το δείχνει και η εμπειρία της ΑνΑδ. Όλο και περισσότεροι νέοι δέχονται να εργαστούν με μισθό-χαρτζιλίκι. Παρ' όλο που ο Χάρης δηλώνει αισιόδοξος ότι η Κύπρος θα βγει από τα μνημόνια, η πιθανότητα να βρει κάποιος/α αξιοπρεπή δουλειά είναι σαν το τζόκερ! Φαίνεται ότι εκατέρωθεν οι καπιταλιστές ότι τα έχουν βρει σε μια τέτοιου είδους λύση. Εμείς;

ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΙΣ ΒΡΕΤΑΝΙΚΕΣ ΒΑΣΕΙΣ

Το φετινό φθινόπωρο ξεκίνησε με την απεργία των κύπριων εργαζομένων στις βρετανικές βάσεις. Εκ και Τκ εργαζόμενοι αντέδρασαν στις μειώσεις μισθών που επέβαλε μονομερώς η εργοδοσία και κατέβηκαν σε πενθήμερη απεργία. Ο δικοινοτικός αγώνας των εργαζομένων για την προστασία των ταξικών τους συμφερόντων είναι ο μόνος δρόμος για υπάρξει εναλλακτική! Μπροστά, στο There Is No Alternative της βρετανικής εργοδοσίας ο κοινός αγώνας τον από κάτω δείχνει ότι There Is an Alternative!

ΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΝΙΚΕΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Το δικαστήριο εργατικών διαφορών σε δυο αποφάσεις του έκρινε παράνομη την τακτική των εργοδοτών να προσλαμβάνουν κόσμο με διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου ώστε να γλιτώνουν τις αποζημιώσεις σε περίπτωση απόλυσης. Η πρώτη απόφαση αφορά την υπόθεση 53χρονου που επί 4 συνεχόμενα χρόνια εργαζόταν με ετήσια σύμβαση σε ιδιωτικό πανεπιστήμιο. Μετά τη λήξη της τελευταίας σύμβασης ο εργοδότης αποφάσισε να τον απολύσει. Στις εξηγήσεις που έδωσε στους δικηγόρους του εργαζομένου - μιας και ο δεύτερος "δεν έκατσε στα αυγά του"- η εργοδοσία απάντησε ότι απλώς δεν τον χρειαζόταν για την επόμενη χρονιά και ως εκ τούτου η απασχόληση του τερματίζεται χωρίς αποζημίωση με βάση τον Νόμο 24/67. Ο "ανυπάκουος υπάλληλος", όμως, δικαιώθηκε από το δικαστήριο μιας και σύναψη διαδοχικών συμβάσεων θεωρήθηκε κατάχρηση του νόμου ενώ λόγω της διάρκειας της απασχόλησης ο εργαζόμενος θεωρήθηκε υπάλληλος αορίστου χρόνου άρα έχει δικαίωμα σε αποζημίωση.

Η άλλη απόφαση αφορά τη δικαίωση μάγειρα, για τον οποίο το δικαστήριο αποφάνθηκε ότι απολύθηκε παράνομα μιας και η εργοδοσία δεν κατάφερε να αποδείξει ότι ευσταθεί το επιχείρημα που προέβαλε για να τον απολύσει (μη εκτέλεση των καθηκόντων). Ο μάγειρας προσλήφθηκε στην επιχείρηση δοκιμαστικά με διετή σύμβαση(!). Αμέσως, μετά τη λήξη της πρώτης εργοδότησης η απασχόληση του ανανεώθηκε για άλλους έξι μήνες αλλά τερματίστηκε μονομερώς πριν τη λήξη της με την αιτιολογία που αναφέρθηκε. Και σ' αυτή την περίπτωση το δικαστήριο αποφάνθηκε ότι λόγω του χρόνου εργασίας, ο υπάλληλος θεωρείται αορίστου χρόνου άρα δικαιούται αποζημίωση. Αυτές οι δικαστικές νίκες των εργαζομένων είναι μεγάλης σημασίας γιατί αφενός βάζουν ένα φρένο στην ασυδοσία των εργοδοτών και αφετέρου γιατί ανοίγει ο δρόμος και σε άλλους εργαζομένους να διεκδικήσουν τα δικαιώματα τους, μιας και υπάρχει πλέον δεδικασμένο. Αυτό δεν σημαίνει, βέβαια, ότι μπορούν τα αστικά δικαστήρια να υποκαταστήσουν το βασικό όπλο των εργαζόμενων ενάντια στην ασυδοσία των εργοδοτών: την απεργία

Η ΜΑΣΤΙΓΑ ΤΩΝ ΑΠΕΡΓΙΑΚΩΝ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΩΝ ΑΠΕΙΛΕΙ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ!

Παρά την πλήρη ευθυγράμμιση της κυβέρνησης με τις πολιτικές λιτότητας, παρά την ευόδωση των στόχων κυβέρνησης και τρόικας για "αποκρατικοποίηση" (κοινώς ξεπούλημα) των κερδοφόρων ημικρατικών οργανισμών, παρά τη συνθηκολόγηση των συντεχνιών στις προσταγές του κεφαλαίου, παρά την έλλειψη κινηματικών διαδικασιών ικανών να απειλήσουν τους σχεδιασμούς των από πάνω, το ΚΕΒΕ προειδοποιεί ότι "σε μάστιγα εξελίσσονται για την οικονομία οι συχνές και αδικαιολόγητες απεργιακές κινητοποιήσεις των εργαζομένων στο λιμάνι της Λεμεσού" και κρούει των κώδωνα του κινδύνου για τις "ζημιές που επιφορτίζεται η οικονομία αλλά και για την υπόσκαψη της συνολικής προσπάθειας για ανάκαμψη".

Είναι να απορεί κανείς τι είδους ανακοινώσεις θα έβγαζαν αν υπήρχαν στα αλήθεια δυναμικές εργατικές κινητοποιήσεις. Ας το μάθουμε!

ΚΑΓΚΕΛΑ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΜΥΑΛΑ ΣΤΑ ΚΑΓΚΕΛΑ

Το ένταλμα σύλληψης εναντίον του Υπ.Οικ Χάρη Γεωργιάδη έγινε viral. Πρώτη φορά εκδίδεται ένταλμα εις βάρος εν ενεργεία υπουργού. Πίσω απ' αυτή τη απίστευτη σκευωρία κρύβονται αιμοβόροι πρώην εργαζόμενοι των κυπριακών αερογραμμών. Ευτυχώς, που ο κρατικός μηχανισμός δουλεύει ρολόι και αποκαθιστά αμέσως τέτοιου είδους αδικίες. Τρανή απόδειξη η αναστολή της ποινικής δίωξης από το Γενικό Εισαγγελέα, ο οποίος παρενέβη άμεσα ώστε να τερματιστεί ο παραλογισμός. Η υπόθεση που παραλίγο να σύρει το Χάρη στα δικαστήρια αφορούσε την απουσία του από τη δίκη για τη μη καταβολή εισφορών στο ταμείο πρόνοιας των κυπριακών αερογραμμών. Μετά από αυτά, ανώτερα κλιμάκια του υπουργείου οικονομικών διεμήνυσαν ότι "δεν εκβιάζονται"! Πολύ σωστά, γιατί η ηγεσία δεν εκβιάζεται, μόνο εκβιάζει… Η άψογη συνεργασία μεταξύ των εμπλεκόμενων μερών που μπορούν να επιλύουν σε χρόνο ρεκόρ πιθανά προβλήματα είναι άξια συγχαρητηρίων! Στο άμεσο μέλλον που η χώρα θα βγει από τα μνημόνια και θα επιστρέψει στην ανάπτυξη οι ιδιώτες επενδυτές που ήδη σχηματίζουν ουρές για να επενδύσουν στη χώρα δεν έχουν να φοβηθούν τίποτα. Όλα δουλεύουν ρολόι!

ΜΕΝΟΥΜΕ ΕΥΡΩΠΗ!

Η απόφαση της Air France να καταργήσει 2.900 θέσεις εργαζομένων δεν έμεινε αναπάντητη. Η συνεδρίαση που είχε προγραμματίσει η εταιρεία στις 5/10 για να ενημερώσει τα συνδικάτα για τα σχέδια αναδιάρθρωσης διακόπηκε όταν μπήκαν στην αίθουσα εξαγριωμένοι εργαζόμενοι που κυνήγησαν κορυφαία στελέχη της εταιρείας. Οι "εξυγιαντές" τράπηκαν σε φυγή αλλά δε γλίτωσαν από το οργισμένο πλήθος που ντρόπιασε το ευρωπαϊκό πνεύμα της αυτοπειθαρχίας των εργαζομένων. Στο βωμό της απειθαρχίας οι εργαζόμενοι κατέθεσαν τα σκισμένα πανάκριβα πουκάμισα των διευθυντών ενώ οι εικόνες ντροπής έκαναν το γύρο του κόσμου. Η εικόνα των "πολιτισμένων" ευρωπαίων εργατών που αποδέχονται με συγκατάβαση τις επιλογές των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων έγινε κουρέλι μέσα σε λίγα λεπτά! Στις μέρες που ακολούθησαν έγινε το αναμενόμενο: οι απείθαρχοι εργαζόμενοι συνελήφθησαν από την αστυνομία ώστε να σταλεί για λογαριασμό της εργοδοσίας μήνυμα μηδενικής ανοχής στην εργατική ανυπακοή που βλέπουν να εξαπλώνεται.

ΜΗΝΥΜΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΙΤΟΤΗΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Τον Οκτώβρη εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι διαδήλωσαν τους δρόμους των Βρυξελλών, ενάντια στην πολιτική της νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης του Βέλγου πρωθυπουργού Σαρλ Μισέλ. Τα συνδικάτα διαμαρτύρονται για τα σκληρά μέτρα λιτότητας που έχει υιοθετήσει η κυβέρνηση και αφορούν σε περικοπές θέσεων εργασίας, «πάγωμα» μισθών και επιδομάτων αλλά και αλλαγές στα ωράρια απασχόλησης. Στο μήνυμα των Βρυξελλών για το σπάσιμο της λιτότητας στεκόμαστε αλληλέγγυες και αλληλέγγυοι. Το πήραν άραγε το μήνυμα οι συντεχνίες στην Κύπρο; Γιατί αν δεν σπάσεις κανένα αυγό δε φτιάχνεις ομελέτα…

του Κκιλίντζιρου

Που πάνω – που πάνω

Εν ο Σιακόλας που κάμνει κουμάντο σε τούντον τόπο αγαπητέ αναγνώστα. Αθθυμάσαι που λαλούσαμέν τα που δαμέ προ διμηνίας; Οϊ, εν είμαστε προφήτες, ούτε παριστάνουμε τους παντογνώστες. Έν απλά τα πράματα. Κινητήρια δύναμη του συστήματος εν το κεφάλαιο. Γι αυτό τζαι οι πολιτικοί καλοκρατούν τον Σιακόλα τζαι τον κάθε Σιακόλα.

Επούλησεν λαλεί σου το Mall με τουλάχιστο ύποπτες διαδικασίες για να αυξηθεί η ρευστότητα του ομίλου του τζαι να «χτυπήσει» με εξίσου ύποπτες διαδικασίες το καζίνο.

Λαλούμεν και ξαναλαλούμεν τα: Όϊ στην ιδιωτικοποίηση της ΑΗΚ. Εν ηξέρω αν ποτζεί στην ΑΗΚ όμως οι διευθυντάες νομίζουσι ότι με το να λειτουργεί η ΑΗΚ σαν να ήταν ήδη ιδιωτική εταιρία αποφεύκουσι την ιδιωτικοποίηση. Εξηγούμαι: Εμάθαμε ότι κόφκουν το ρεύμα με την ταχύτητα του φωτός. Θέλουμε δημόσιο ρεύμα με κοινωνικό πρόσωπο. Όϊ δημόσιο με συμπεριφορά ιδιωτικού.

Καλοδεχούμενοι ΟΥΛΛΟΙ οι πρόσφυγες στην Κύπρο και παντού. Τούτη εν η απάντηση στην εξαθλίωση της ανθρώπινης ύπαρξης που θωρούμεν γυρώ μας. Τζαι όταν είναι για να κλείσει τους μετανάστες πόξω η Ουγγαρία δικαιούται μονομερείς ενέργειες, δικαιούται να αψηφά βασικές συμφωνίες, ενω όταν είναι για χρέος δεν δικαιούται κανείς; Ωραία «ΕΕ το κοινό μας σπίτι». Να την σιαιρούμαστε.

ΟΥΛΛΟΙ οι πρόσφυγες, επαναλαμβάνω, διότι ακούσαμε τζαι κάτι πελλάρες για χριστιανούς μόνο τζαι τέθκοια, που τον μάστρε Χάσικο. Σε λίγο εν να τους βάλουσι να περνούν τζαι που οντισιόν…. Τζαι όταν λαλεί τέθκοιες αγγούρες κοτζιάμου υπουργός της κυβέρνησης, τα φασισταρκά του ΑΠΟΕΛ τι εν να πούσι; Εν θα φκάλουν ένα πανώ που θα λαλεί «πρόσφυγες πηγαίνετε σπίτι σας»; Κυπραίοι, ενδεχομένως πρόσφυγες να λαλούσι στους πρόσφυγες να πάνε σπίθκια τους…. Τούτο μόνο…

Τι λαλούσαμεν πιο πάνω; Για διαπλοκή; Άρπαξε αλλόνα: Σύμφωνα με γνωστή φυλλάδα της Κύπρου, ο Χάσικος ανοίει τηλεοπτικό κανάλι. Ναι, ο Χάσικος ο χριστιανόφιλος. Ο υπουργός που έσιει την εφημερίδα Αλήθεια, τον ραδιοφωνικό σταθμό Δρόμος 100.5, το SuperΣΠΟΡ FM τζαι την ιστοσελίδα alfanews. Μάνα μου ρε, ελείφκετούν του.

Μάλιστα, η ίδια φυλλάδα λαλεί ότι εν ένει ο μοναδικός υπουργός που έκλεισε εμπορικές συμφωνίες, ενώ ένει εν ενεργεία υπουργός, καθώς υπάρχουν τζι άλλοι στην κυβέρνηση Αναστασιάδη που ακολουθούσιν την ίδιαν τακτική. Διαφάνεια τζαι αξιοκρατία πάνω που ούλλα…

Ο Νετανιάχου προκαλεί: Λαλεί εν ο μεγάλος μουφτής που έπεισε τον Χίτλερ να κάψει τους εβραίους. Τζαι λαλεί το –όλως τυχαίως– τωρά που εξέσπασεν 3η Ιντιφάντα εις την Παλαιστίνην. Τούτο μόνο εν να πώ: ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ!

του Μάνου Μαθιουδάκη

Ενάντια στην Ευρώπη - φρούριο, ανοιχτά σύνορα για όλους

Η ραγδαία αύξηση των προσφυγικών και μεταναστευτικών ροών προς την Ευρώπη κατά τους τελευταίους μήνες πυροδότησε σειρά πολιτικών εξελίξεων.

Υπολογίζεται ότι περίπου 700.000 άνθρωποι, στην πλειοψηφία τους πρόσφυγες από περιοχές πολέμων και εντάσεων, έφτασαν μέσω θάλασσας σε ευρωπαϊκά εδάφη μέσα στο 2015, με τελικό προορισμό χώρες της κεντρικής και βόρειας Ευρώπης. Μπροστά στην απότομη αύξηση της ροής πληθυσμών προς την Ε.Ε και τις εικόνες αποτροπιασμού με τα πτώματα στις ακτές, τα θεσμικά όργανα της ΕΕ και οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, προχωρούν στη λήψη αποφάσεων και έκτακτων μέτρων για την αντιμετώπιση της νέας κατάστασης.

Οι τελευταίες εξελίξεις

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, στη νέα μινι-σύνοδο των χωρών εκείνων που έχουν βρεθεί στο κέντρο των εξελίξεων (Ελλάδα, Σλοβενία, Ουγγαρία, Σερβία, Κροατία, Μακεδονία, Αυστρία, Ρουμανία, Βουλγαρία) επιχειρείται η γεφύρωση επιμέρους αντιθέσεων -που έχουν να κάνουν με την προσπάθεια κάθε μίας από τις παραπάνω χώρες να περιορίσουν τις ευθύνες τους αναφορικά με την υποδοχή και φιλοξενία προσφύγων και μεταναστών. Στόχος τους είναι η “συνολική διευθέτηση” των ανθρώπων που καταφεύγουν στην ΕΕ. Ο χαρακτήρας της διευθέτησης αυτής, όπως οριοθετήθηκε με σαφήνεια στην τελευταία σύνοδο κορυφής της Ε.Ε για το προσφυγικό, είναι καθαρός. Βασικότερη επιδίωξη αποτελεί η -πάση θυσία- αναχαίτιση του ρεύματος προς την ΕΕ και όσο γίνεται μακρύτερα από αυτήν.

Οι έως τώρα αποφάσεις είναι ενδεικτικές. Με πρόσχημα την «επανάκτηση» του ελέγχου των εξωτερικών συνόρων της ΕΕ από τους δουλεμπόρους, αναβαθμίζεται ο ρόλος της ευρωπαϊκής συνοριοφυλακής (Frontex) τόσο μέσω της άμεσης ενίσχυσης της ισχύος της όσο και με την επέκταση της δικαιοδοσίας της στις διαδικασίες επαναπροώθησης -απέλασης των προσφύγων ή μεταναστών που θα κριθούν ακατάλληλοι για είσοδο στην Ευρώπη.

Η κρίση αυτή θα γίνεται στα λεγόμενα hot spots, κέντρα καταγραφής και ταυτοποίησης προσφύγων που θα λειτουργήσουν στην Ελλάδα και την Ιταλία, με κριτήρια και διαδικασίες επιλογής για την ακεραιότητα των οποίων εγείρονται ήδη σοβαρές ανησυχίες. Στα κέντρα αυτά, θα γίνεται η διαλογή όσων θα έχουν πιθανότητα μετεγκατάστασης στις χώρες της Ε.Ε, κάτι που με τη σειρά του δεν είναι καθόλου εγγυημένο αφού πολλά κράτη έχουν συνδέσει την αποδοχή προσφύγων με τις

επαγγελματικές δεξιοτήτες, το μορφωτικό επιπέδο ή και το θρήσκευμά τους (για να θυμηθούμε τις πρόσφατες δηλώσεις του υπουργού Εσωτερικών Σ. Χάσικου αλλά και άλλων ομοϊδεατών συνοδοιπόρων του).

Την ίδια στιγμή, οι μέχρι τώρα αποφάσεις της Ε.Ε κάνουν λόγο για περίπου 160.000 μετεγκαταστάσεις, όταν αναμένονται 1.000.000 αφίξεις μέχρι το τέλος του χρόνου. Αυτό σημαίνει ότι ένα πολύ μεγάλο μέρος των προσφύγων θα πρέπει να παραμένει στην πρώτη χώρα υποβολής αίτησης για άσυλο. Στην περίπτωση του ευρωπαϊκού νότου αυτό δεν αποτελεί καλό νέο, ειδικά αν σκεφτεί κανείς ότι η συντριπτική πλειοψηφία των προσφύγων θέλουν να συνεχίσουν το ταξίδι τους. Συνδυαστικά με την έμφαση στις πολιτικές επαναπροώθησης (δηλ. απέλασης) όσων δεν επιλέγονται, προς την Τουρκία και τις χώρες καταγωγής, δημιουργούνται προϋποθέσεις περαιτέρω καταρράκωσης των συνθηκών διαβίωσης των φιλοξενούμενων, με τη μετατροπή των χωρών αυτών σε τεράστιες φυλακές και τόπους ανθρωποκυνηγητού. Σε τέτοιες συνθήκες, τα ερωτήματα για την ποιότητα της διαδικασίας αξιολόγησης των αιτημάτων για άσυλο αποκτούν πολύ επιτακτικό χαρακτήρα.

Ταυτόχρονα, γίνεται προσπάθεια να κρατηθούν όσο το δυνατόν περισσότεροι πρόσφυγες σε χώρες εκτός ΕΕ, και κυρίως στην Τουρκία, η οποία αναλαμβάνει πλέον ρόλο χωροφύλακα[1].

Αναμένεται η γενναία χρηματοδότηση της (περί τα 3 δις) στο βαθμό που θα αναπτύξει δράσεις που θα αποτρέπουν τη μετακίνηση προσφύγων προς την ΕΕ, γεγονός που αν συνδυαστεί με την πρόσφατη απόφαση της τελευταίας για άσκηση στρατιωτικής βίας στα πλοία των διακινητών, δημιουργεί μία κατάσταση που μόνο κατ΄ ευφημισμό θα αποτελεί διαδικασία διάσωσης.

Που βασίζεται η παράνομη διακίνηση και η ανθρώπινη εκμετάλλευση

Η τοποθέτηση των δουλεμπόρων και της «ασφάλειας των συνόρων» στο κέντρο της προσοχής, είναι υποκριτική. Η εκμετάλλευση χιλιάδων ανθρώπων από τους διακινητές δεν είναι αυτονόητο αποτέλεσμα του πολέμου και του ξεριζωμού. Αποτελεί, καθαρή και άμεση συνέπεια

Η εκμετάλλευση χιλιάδων ανθρώπων από τους διακινητές δεν είναι αυτονόητο αποτέλεσμα του πολέμου και του ξεριζωμού.

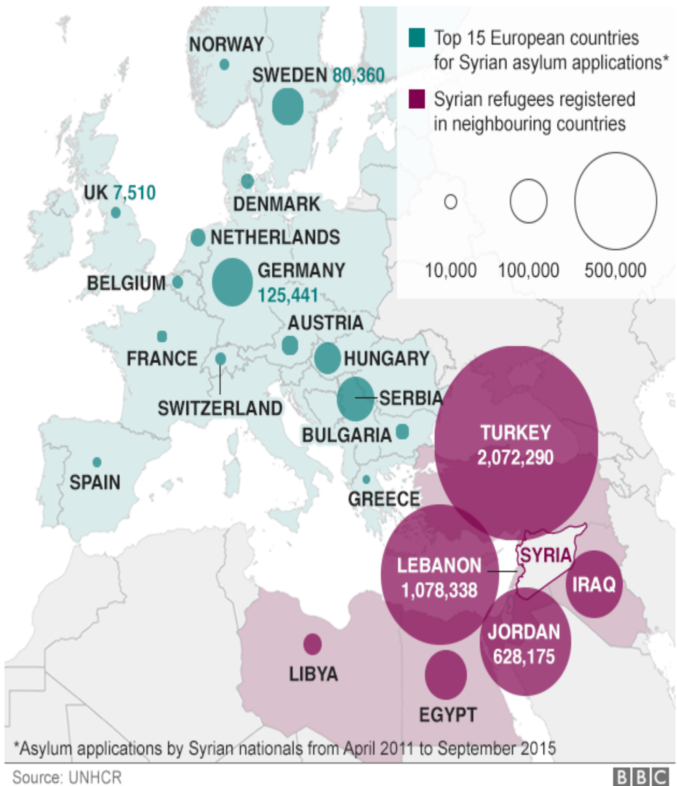
της περιοριστικής πολιτικής της Ευρώπης αναφορικά με την πρόσβαση των προσφύγων στο εσωτερικό της. Χωρίς διαδικασίες μαζικής θεώρησης εισόδου, χωρίς τη δημιουργία ασφαλών περασμάτων, η μοναδική δυνατότητα που έχει ο κόσμος για να σωθεί είναι να χρησιμοποιήσει τον επισφαλή δρόμο της παράνομης διακίνησης. Η κατεύθυνση της ΕΕ να περιφρουρήσει τα σύνορά της από τους τελευταίους χωρίς αλλαγή των πολιτικών εισόδου, απλά αγνοεί παγερά την διαχρονική πραγματικότητα, ότι η επιβολή περιορισμών στη μετακίνηση ανθρώπων που δεν έχουν τίποτα άλλο να χάσουν, το μόνο που πετυχαίνει είναι να τους οδηγεί πιο επικίνδυνες διαδρομές και καταστάσεις.

Η στάση των μελών κρατών της ΕΕ, παρά το γεγονός ότι χαρακτηρίζονται από μία σχετική ευρύτητα στο πόσο απροκάλυπτα υιοθετούν ακροδεξιές πολιτικές και δημόσιο λόγο, φαίνεται να λογοδοτούν σε μία κοινή παραδοχή. Οι πρόσφυγες είναι ανεπιθύμητοι. Οι χώρες του βορρά στοχεύουν στην αναχαίτιση του ρεύματος ώστε να πετύχουν –βραχυπρόθεσμα- διπλό όφελος: α. να κρατήσουν ευχαριστημένες τις κυβερνήσεις που δεν διστάζουν να αμφισβητούν στραβοκοιτάζοντας από (ακρο)δεξιά γωνία τις ευρωπαϊκές δεσμεύσεις απειλώντας κάποτε (βλ. Ουγγαρία) με πλήγμα την ενότητά της ΕΕ και β. να διατηρήσουν την εικόνα του κραταιού θεματοφύλακα των ευρωπαϊκών ιδανικών, υποδεχόμενες πολύ περισσότερους πρόσφυγες από τις υπόλοιπες χώρες μεν αλλά με πλάνο ραγδαίας μείωσης του ρυθμού εισόδου τους και περιστολής των παροχών προς αυτούς δε.

Οι πρόσφυγες και η Κύπρος

Οι νομοθετικές ρυθμίσεις για τις παροχές και των δικαιώματα τους σε μία σειρά από χώρες (συμπεριλαμβανομένης της Γερμανίας και Σουηδίας) ακολουθούν αυτό το σκεπτικό και υποβοηθούν την κατασκευή της Ε.Ε ως μη ελκυστικού και προορισμού. Στα πλαίσια αυτής της παραδοχής και παρά το γεγονός ότι οι «φόβοι» για τα «εκατομμύρια Σύρων» που θα κατέκλυζαν την Κύπρο δεν επιβεβαιώθηκαν, στερώντας έτσι από τους ακροδεξιούς την εύκολη δικαιολογία να ανοίξουν διάπλατα τους ρατσιστικούς οχετούς, η κυβέρνηση προχώρησε τα τελευταία 2 χρόνια σε συγκεκριμένες αλλαγές της σχετικής νομοθεσίας (βλ. Γρανάζι, τεύχος Απρίλη) περιορίζοντας τη δυνατότητα οικογενειακής επανένωσης για τους πρόσφυγες αλλά και στερώντας τους τη δυνατότητα αξιοπρεπούς διαβίωσης μέσω συγκεκριμένων ρυθμίσεων στο σύστημα κρατικής αρωγής. Η στάση αυτή, σήμερα, συντονίζεται εύκολα με την γενικότερη ευρωπαϊκή τάση και αυτό το γεγονός εγκυμονεί κινδύνους για την περαιτέρω συρρίκνωση δικαιωμάτων, έντασης των φαινομένων ρατσισμού και υπερεκμετάλλευσης των αλλοδαπών εργαζόμενων.

Για την Αριστερά και όλους όσοι είμαστε αλληλέγγυοι στους πρόσφυγες και στους μετανάστες η απόκρουση των ρατσιστικών σχεδίων της Ευρώπη-φρούριο είναι όχι μόνο καθήκον αλλά και απαραίτητη προϋπόθεση προκειμένου να γκρεμίσουμε τη φυλακή της λιτότητας και του ρατσισμού. Τους καλωσορίζουμε, λοιπόν και παλεύουμε μαζί για το κοινό μας μέλλον.

1. Ωστόσο, για να είμαστε δίκαιοι αλλά και να έχουμε μία διάσταση των μεγεθών, η Τουρκία - εδώ και τέσσερα χρόνια- φιλοξενεί παραπάνω από δύο εκ. Σύριους πρόσφυγες, χωρίς στήριξη από την Ε.Ε. Άλλα δύο εκ. φιλοξενούνται στην Ιορδανία, στο Λίβανο, στην Αίγυπτο και στο Ιράκ (βλέπε γραφιμα)

της L. Gear

#Hashtag: Κύπριακό-Kıbrıs Sorunu

Μετά την εκλογή Ακιντζί, την άνοιξη του 2015, φάνηκε ότι θα υπήρχε πρόοδος στις συνομιλίες. Και για ένα διάστημα η πρόβλεψη αυτή επιβεβαιώθηκε. Οι συνομιλίες ξεκίνησαν με αρκετή συχνότητα και βγήκαν οι πρώτες κοινές αποφάσεις σε μια σειρά από ζητήματα ενώ χώρες της Ε.Ε. προθυμοποιήθηκαν να συνεισφέρουν στο οικονομικό κόστος της λύσης (αποζημιώσεις ιδιοκτητών κλπ). Και ξαφνικά ελληνοκύπριοι πολιτικοί ανακάλυψαν ότι η "άλλη" πλευρά επιμένει σε "μόνιμες αποκλίσεις από το ευρωπαϊκό κεκτημένο". Κάτι που ακούγεται τρομακτικό. Κατ' αρχήν φαίνεται αντίθετο με τις αρχές της ελεύθερης μετακίνησης των ευρωπαίων πολιτών. Δεν είναι, όμως, και πρωτάκουστο. Υπάρχουν χώρες, όπως η Μάλτα, που ζήτησαν -και έγινε δεκτό- να έχουν μόνιμους περιορισμούς στην εγκατάσταση ευρωπαίων από άλλες χώρες. Κρίθηκε ότι κάτι τέτοιο είναι θεμιτό γιατί προστατεύει τη φυσιογνωμία ενός μικρού κράτους, όπως είναι και η Κύπρος. Επίσης, θα αφορά εξίσου και τις δύο κοινότητες.

Κάτι άλλο που φάνηκε να ενοχλεί είναι η εγκαινίαση του αγωγού νερού από την Τουρκία στο βόρεια Κύπρο. Κανείς δε θεωρεί ότι δε μπορεί ένας τέτοιος αγωγός να κρύβει γεωπολιτικές σκοπιμότητες. Δεν είναι, όμως, νέο η εξάρτηση του βορρά από την Τουρκία. Επιπλέον, διάφοροι καλοθελητ ες θέτουν το ερώτημα: κατά πόσο είναι ειλικρινής η πρόθεση των Τουρκοκυπρίων για λύση τη στιγμή που αναζητούν αλλού, και μάλιστα στην Τουρκία, νερό; Προφανώς, ο αγωγός είναι κάτι που σχεδιάζεται εδώ και καιρό αλλά θεωρείται, ότι σε περίπτωση λύσης δεσμεύει την Κύπρο με την Τουρκία. Η λειτουργία του αγωγού, όμως δεν είναι απαραίτητο ότι θα συνεχιστεί και μετά από μια ενδεχόμενη λύση. Εφόσον υπάρχει επάρκεια νερού και αναπτυχθεί το δίκτυο, ο αγωγός είναι απλώς μια επιπλέον δυνατότητα και όχι εξάρτηση.

> Η ρητορική για δικαίωση των ελληνοκυπρίων είναι ρητορική αδιεξόδου

Επίσης, δε γίνεται να προϋποτίθεται εχθρική σχέση με την Τουρκία σε περίπτωση λύσης. Αυτό σημαίνει ότι το κράτος θα έχει ελληνοκυπριακή ταυτότητα και πολιτική με τους τουρκοκύπριους πολιτές να αντιμετωπίζονται ώς φιλοξενούμενοι. Τέλος, η ρητορική για δικαίωση των ελληνοκυπρίων είναι ρητορική αδιεξόδου. Είναι άλλοθι που αξιοποιεί η κυβέρνηση για αποφυγή του πολιτικού κόστους σε περίπτωση μη λύσης που να εξυπηρετεί τα αυμφέροντα του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού.

Αυτό πάντως που δεν πρέπει στιγμή να μας διαφεύγει είναι ότι τα αφεντικά προετοιμάζονται καλού-κακού και συμφωνούν απόλυτα στην από κοινού εφαρμογή πολιτικών μνημονιακής έμπνευσης. Και αυτό για τους εργαζόμενους δεν είναι ούτε δίκαιο ούτε βιώσιμο. Η μόνη διέξοδος για τη μεγάλη πλειοψηφία, όποια κυπριακή διάλεκτο κι αν μιλάει, είναι η επανασύσταση των κοινών δεσμών ανάμεσα στους εργαζόμενους και η πολιτική των ε/κ συντεχνιών δεν βοηθά ιδιαίτερα την υπόθεση. Οι δικοινοτικές εκδηλώσεις που στηρίζει για παράδειγμα η ΠΕΟ είναι μεν στη σωστή κατεύθυνση, αλλά έχουν συμβολικό χαρακτήρα και σε καμία περίπτωση δεν ανταποκρίνονται στις συνθήκες που διαμορφώνονται.

Γιατί γνωρίζουμε καλά ότι μια πραγματικά δίκαιη και βιώσιμη λύση δεν θα μας τη χαρίσει κανείς, και κυρίως όχι οι συνομιλίες των αστών. Το κοινό μας μέλλον μπορούμε να το χτίσουμε μόνο μέσα από τον αγώνα ενάντια στους κοινούς εχθρούς: τη λιτότητα και τον εθνικισμό, που και στις δυο πλευρές αποτελούν το ιστορικό σχέδιο εξασφάλισης της κυριαρχίας του κεφαλαίου πάνω στους εργαζόμενους.

Ελλάδα:η ριζοσπαστική αριστερά σε κρίσιμη καμπή

Του Αντώνη Νταβανέλου*

Η συζήτηση για τον προσανατολισμό της ριζοσπαστικής Αριστεράς βρίσκεται σε ένα σημείο καμπής. Το καθορίζουν το ξεκίνημα της τρίτης μνημονιακής επίθεσης υπό την πολιτική καθοδήγηση της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, το ζήτημα της δυνατότητας-πιθανότητας μαζικής εργατικής και λαϊκής αντίστασης σε αυτή, το ζήτημα της πολιτικής έκφρασης αυτής της κοινωνικής αντίστασης στη μετα-ΣΥΡΙΖΑ εποχή.

1. Το εκλογικό αποτέλεσμα στις 20/9 ήταν μια σημαντική νίκη των μνημονιακών δυνάμεων, κυρίως της ηγεσίας Τσίπρα-Καμένου. Όμως η νίκη αυτή «αποσπάστηκε»: πριν υπάρξουν οι μαζικές εμπειρίες για το Μνημόνιο 3, με την απατηλή υπόσχεση για τα «ισοδύναμα» και το παράλληλο πρόγραμμα εξανθρωπισμού της λιτότητας, υπό το φόβο μιας (υποθετικής όπως αποδείχθηκε) επιστροφής στην κυβέρνηση των παραδοσιακών μνημονιακών δυνάμεων της Δεξιάς και με την υποστήριξη ενός ολόκληρου «συστήματος», τόσο των εγχώριων αστικών δυνάμεων (βλ. ΜΜΕ) όσο και των δανειστών (βλ. Μέρκελ, Ολάντ, Λαγκάρντ κ.ο.κ.). Με αυτή την έννοια η νίκη των Τσίπρα-Καμένου στις 20/9 είναι ασταθής και υπονομευμένη.

2. Τα στοιχεία αστάθειας είναι διαγνώσιμα ακόμα και στα εκλογικά αποτελέσματα: στη μαζική απώλεια ψήφων από τον ΣΥΡΙΖΑ, στην πρωτοφανή αποχή, στην αντιπολιτική ψήφο στον Λεβέντη… Κυρίως όμως η αστάθεια και η αβεβαιότητα προκύπτουν από τις υποχρεώσεις που η κυβέρνηση έχει αναλάβει με την κατάπτυστη συμφωνία της 13ης Ιουλίου 2015.

Η κυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου είναι υποχρεωμένη να ξεκινήσει με ταχύ ρυθμό την προσπάθεια επιβολής ενός σκληρού ταξικού προγράμματος, του 3ου Μνημονίου. Τα εκλογικώς χρήσιμα ψέματα των «ισοδύναμων» και του «παράλληλου προγράμματος» έχουν τελειώσει. Είμαστε πλέον για τα καλά στον πάγκο του χασάπη.

Η κατεδάφιση του ασφαλιστικού συστήματος, η φοροεπιδρομή ενάντια στις λαϊκές τάξεις, οι μαζικές φαστ τρακ ιδιωτικοποιήσεις, η άκαμπτη επιμονή στην πολιτική μείωσης μισθών και κοινωνικών δαπανών, είναι ένα πρόγραμμα ενίσχυσης των καπιταλιστών και υποβάθμισης της θέσης των εργαζομένων και των λαϊκών τάξεων, ένα πρόγραμμα απόλυτης συνέχειας με τα Μνημόνια 1 και 2. Η ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών, ενέχει τη διαχείριση των επιχειρηματικών «κόκκινων δανείων», δηλαδή την αλλαγή των συσχετισμών στο εσωτερικό της κυρίαρχης τάξης. Ανάλογες «επιχειρήσεις» δεν έγιναν ποτέ ειρηνικά. Η κυβέρνηση Τσίπρα θα βρεθεί μπροστά σε μιαν όξυνση των εσωαστικών ανταγωνισμών, με πιθανότατες σοβαρές πολιτικές εντάσεις.

3. Το παρελθόν της ταξικής πάλης στην Ελλάδα προειδοποιεί ότι η κοινωνική αντίσταση σε ανάλογες πολιτικές είχε ως συνέπεια την ανατροπή κυβερνήσεων: του Γ. Παπανδρέου, του Λ. Παπαδήμου, των Σαμαρά-Βενιζέλου. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να υποθέσουμε ότι μεσοπρόθεσμα αυτός ο παράγοντας θα είναι πιο «φιλικός» απέναντι στην κυβέρνηση Τσίπρα.

Όμως το γεγονός ότι αυτή τη φορά η μνημονιακή επίθεση θα οργανώνεται από ένα κόμμα που μιλά εξ ονόματος της Αριστεράς, που χρησιμοποιεί τη «γλώσσα» και τα σύμβολα που ο κόσμος έμαθε ως γνωρίσματα της αντιλιτότητας, θέτει ειδικά καθήκοντα. Δεν μπορούμε και δεν πρέπει να περιμένουμε παθητικά να «ωριμάσει» το αυθόρμητο κίνημα. Η ριζοσπαστική Αριστερά οφείλει να πάρει οργανωμένες πρωτοβουλίες που να βοηθούν στο ξεπέρασμα του εκλογικού σοκ, στην επιστροφή της αυτοπεποίθησης στις κινητοποιήσεις των εργατών και της νεολαίας […]

4. Αναπόσπαστο τμήμα αυτής της πολιτικής ανασύνταξης είναι η προγραμματική επεξεργασία. Κατά τη γνώμη μας η εμπειρία από την «εποχή ΣΥΡΙΖΑ» έχει αναδείξει 4 πυλώνες, που πρέπει να κατανοούνται ως ενιαίο πολιτικό πλαίσιο.
α) Επιμονή στη δέσμευση για ανατροπή των μνημονίων, για ανατροπή της λιτότητας.
β) Για να υπηρετηθεί ειλικρινά αυτή η προοπτική, επιμονή στις δεσμεύσεις για παύση πληρωμών προς τους δανειστές, για διαγραφή του χρέους (ή, τουλάχιστον, του μεγαλύτερου μέρους του), για εθνικοποίηση των τραπεζών και κατάργηση βασικών «ελευθεριών» του κεφαλαίου.
γ) Στη βάση της εμπειρίας της Κύπρου, αλλά κυρίως της εμπειρίας της 7μηνης «διαπραγμάτευσης» Τσίπρα, επιμονή στην επιλογή της εξόδου από το ευρώ και της πολιτικής για ανυπακοή-σύγκρουση με την ΕΕ.
δ) Ένταξη όλων των παραπάνω σε μια μεταβατική πολιτική, με διακηρυγμένη προοπτική και στόχο: τη σοσιαλιστική απελευθέρωση. Είναι το στοιχείο που διευκρινίζει, που «φωτίζει» πολιτικά όλα τα ενδιάμεσα, τα μεταβατικά, αιτήματά μας, διαχωρίζοντας τη ριζοσπαστική Αριστερά από συγχυσμένες ή μισοαστικές αντιμνημονιακές πολιτικές […]

5. Εξίσου σημαντική με το πρόγραμμα είναι η απάντηση που η ΛΑΕ οφείλει να δώσει στο ζήτημα των συμμαχιών. Η πρόταση για ενότητα στη δράση της πολιτικής Αριστεράς (μεταξύ ΛΑΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, τμημάτων του κόσμου του ΚΚΕ, με κριτική προς την ηγεσία του) είναι ακόμα προϋπόθεση για τη συσπείρωση και την πολιτική έκφραση του κόσμου της αντίστασης. Αυτή η πολιτική δεν πρέπει να υπηρετηθεί παθητικά, περιμένοντας να «ωριμάσουν» τα επιτελεία της Αριστεράς. Η ΛΑΕ οφείλει να πάρει επειγόντως πρωτοβουλίες συντονισμού των ταξικών δυνάμεων –έξω από τον έλεγχο της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας– στους εργατικούς χώρους, πρωτοβουλίες συντονισμού των ριζοσπαστικών δυνάμεων στη νεολαία, πρωτοβουλίες συντονισμού στην αντιρατσιστική-αντιφασιστική δράση.

---

*αναδημοσίευση αποσπασμάτων του άρθρου “Με τη Λαϊκή Ενότητα: Για να τα βγάλουμε πέρα σε έναν πόλεμο που όχι μόνο δεν έχει κριθεί, αλλά μόλις αρχίζει” (Rproject, 24/11)

του Fred Wright

της Μαρίας Παναγοπούλου

Βιβλιοπαρουσίαση: «ο άνθρωπος που αγαπούσε τα σκυλιά»

Στον «Άνθρωπο που Αγαπούσε τα Σκυλιά», ο Παδούρα ξετυλίγει το κουβάρι της ζωής τριών ανθρώπων που ξεκινούν από διαφορετικές αφετηρίες για να συναντηθούν σε μια ιστορία που περιγράφει μια ολόκληρη εποχή –την οικοδόμηση, την εδραίωση και την αποδόμηση του σταλινισμού. Η πλοκή ξεκινάει ουσιαστικά από το τέλος της ιστορίας, όταν ο Κουβανός συγγραφέας Ιβάν μένει μόνος μετά το θάνατο της συντρόφου του Άννας, έχοντας να διαχειριστεί ένα μεγάλο βάρος. Συντροφιά με τις προσωπικές του αδυναμίες και την πίκρα για μια ζωή που πέρασε μέσα στη διαστρέβλωση, ο Ιβάν είναι ο μόνος που ξέρει την αλήθεια για τη δολοφονία του Τρότσκι στις 20 Αυγούστου το 1940 στο Μεξικό.

Ο Παδούρα για να στήσει την πλοκή του κινείται με αριστοτεχνικό τρόπο σε τρία παράλληλα αφηγηματικά επίπεδα. Στο πρώτο επίπεδο, ο συγγραφέας ακολουθεί τον Τρότσκι καθ' όλη τη διάρκεια της εξορίας του. Ξεκινά από το 1928 και την Άλμα Άτα μέχρι το θάνατο του. Τα χρόνια που ακολούθησαν, ύστερα από τον οριστικό διωγμό του Τρότσκι από την Σοβιετική Ένωση, ήταν συνδεδεμένα με το συγκλονιστικό αγώνα που έδωσε ο ίδιος για την προσωπική, οικογενειακή και πολιτική του επιβίωση. Όλες οι πολιτικές μάχες που έδωσε ο Τρότσκι τη δεκαετία του '30 ενάντια στον σταλινισμό και στην άνοδο του φασισμού μαζί με την προσπάθεια του να βρεθεί όσο το δυνατόν πιο κοντά στο κέντρο των εξελίξεων ζωντανεύουν αφηγηματικά και η πλοκή αποκτά στοιχεία πολιτικού θρίλερ. Η άρνηση, ωστόσο, των περισσότερων χωρών να του δώσουν άσυλο σε συνδυασμό με την αγωνία του Τρότσκι για την τύχη της οικογένειάς του, περιγράφουν το ασφυκτικό πλαίσιο της απομόνωσης, στην οποία βρέθηκε. Η πολιτική του εξόντωση ξεκίνησε με την εξορία του από τη Σοβιετική Ένωση, κορυφώθηκε στις περίφημες δίκες της Μόσχας και ολοκληρώθηκε με τη δολοφονία του το 1940 στο Μεξικό, στο οποίο πέρασε εξόριστος τα τελευταία χρόνια της πολυτάραχης ζωής του.

Παράλληλα, σε δεύτερο αφηγηματικό επίπεδο, ο Παδούρα καταπιάνεται με τη ζωή και τη δράση του Ραμόν Μερκαντέρ, ενός ισπανού μαχητή του ισπανικού εμφυλίου, ο οποίος στρατολογείται από την NKVD, την υπηρεσία πληροφοριών της ΕΣΣΔ, με ένα και μοναδικό σκοπό, να εκτελέσει τον Τρότσκι. Τα παιδικά χρόνια του Ραμόν Μερκαντέρ, η σχέση με τη μητέρα του και η καταλυτική του σχέση με την Άφρικα - την «πεισμένη κομουνίστρια», η στράτευση του στο κόμμα, ο εμφύλιος, η σκληρή εκπαίδευση του για να φέρει εις πέρας ένα σχέδιο υψίστης σημασίας για την επιβίωση του σταλινισμού συνθέτουν την πορεία της ζωής ενός ανθρώπου, ο οποίος, πιστός στην αποστολή του, όχι απλώς σκότωσε τον «μεγάλο προδότη», αλλά κράτησε και το στόμα του κλειστό επί 20 χρόνια, όντας φυλακισμένος στο Μεξικό. Η οδυνηρή αποκαθήλωση τόσο του ίδιου όσο και του πολιτικού του μέντορα Κότοφ -που ούτε αυτός γλίτωσε από τις σταλινικές πρακτικές- ολοκληρώθηκε μετά την αποφυλάκιση του και την «αναγκαστική» επιστροφή του στη Μόσχα.

Σε ένα τρίτο αφηγηματικό επίπεδο ο συγγραφέας μας επιστρέφει πάλι στην Κούβα στα τέλη της δεκαετίας του '70 και στις συναντήσεις του Ιβάν με ένα παράξενο ξένο άντρα που του διηγείται το «μεγάλο μυστικό». Τις πραγματικές δηλαδή συνθήκες της δολοφονίας του Λ. Τρότσκι. Η αποσιώπηση της αλήθειας, οι λιγοστές πληροφορίες για τη δράση του "προδότη Τρότσκι" που υπάρχουν στην Κούβα αλλά και η συμπόνοια που νιώθει για τον Μερκαντέρ τον φέρνουν αντιμέτωπο με την τελευταία απόφαση της ζωής του, να ανακτήσει την χαμένη ιδιότητα που συγγραφέα που οι "κομματικές επιπλήξεις" του στέρησαν πρόωρα και να γράψει την αληθινή εκδοχή μιας καλά κρυμμένης και βίαια αποσιωπημένης ιστορίας. Το δυσβάσταχτο βάρος της γνώσης μιας αλήθειας συνδεδεμένης με πολιτικούς «μπελάδες», η προσωπική ματαίωση του Ιβάν, η κρίση της κουβανικής οικονομίας και η καθημερινή μάχη για επιβίωση εν τέλει ανέβαλαν τη διαχείριση της για μια άλλη εποχή. Ωστόσο, μερικά χρόνια αργότερα η ιστορία περιμένει αμείλικτη και τα φαντάσματά της, που κατά καιρούς επισκέπτονταν τον Ιβάν, αναμένουν την τελική έκβαση, δηλαδή είτε την καταγραφή είτε την οριστική της αποσιώπηση των γεγονότων.

Ο «άνθρωπος που αγαπούσε τα σκυλιά» δεν είναι απλώς ένα εξαιρετικό δείγμα γραφής ενός ταλαντούχου συγγραφέα. Δεν είναι επίσης, το καταστάλαγμα μιας ήττας ή μιας αποδοχής του "δε μπορούσε να γίνει αλλιώς", αντίθετα, είναι μια δυναμική ανάγνωση μιας πραγματικότητας που αν γινόταν αλλιώς, ενδεχομένως να κατέληγε σε νικηφόρα αποτελέσματα για την εργατική τάξη. Πρόκειται, δηλαδή για μια κριτική στη διαστρέβλωση ενός οράματος αλλά όχι στο ίδιο το όραμα για ένα καλύτερο κόσμο, το οποίο εξακολουθεί να εμπνέει και να σπέρνει ελπίδες στο παγκόσμιο προλεταριάτο.

του Θοδωρή Κούρου

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Όλοι παραδέχονται ότι αυτές τις μέρες στη Λωρίδα της Γάζας, φαίνεται να ξεσπά μια τρίτη Ιντιφάντα, μετά από μια δεκαετία «ηρεμίας». Παρόλα αυτά η Αμίρα Χας στο άρθρο της «Οι Παλαιστίνιοι πολεμούν για τις ζωές τους, το Ισραήλ πολεμά για την κατοχή», διατυπώνει μια διαφορετική άποψη:

«Ο πόλεμος δεν ξεκίνησε την περασμένη Πέμπτη... Το ότι προσέχουμε πως υπάρχει ένας πόλεμος μόνο όταν δολοφονούνται Εβραίοι δεν ακυρώνει το γεγονός ότι Παλαιστίνιοι σκοτώνονται διαρκώς [...] Οι νεαροί Παλαιστίνιοι δεν σκοτώνουν Εβραίους επειδή είναι Εβραίοι, αλλά επειδή είμαστε οι κατακτητές τους, οι βασανιστές τους, οι φύλακές τους, οι κλέφτες της γης και του νερού τους, αυτοί που τους στέλνουμε στην εξορία, αυτοί που ισοπεδώνουμε τα σπίτια τους, αυτοί που τους φράζουμε τον ορίζοντα...». Τέτοια είναι η κατάσταση που επικρατεί στη Δυτική Όχθη, τη στιγμή που ο Νετανιάχου επινοεί παραμύθια για τον Μεγάλο Μουφτή που δήθεν έπεισε το Χίτλερ να αφανίσει τους Εβραίους, ενώ ο Χίτλερ ήθελε απλώς να τους απελάσει... Οι νεαροί Παλαιστίνιοι που πραγματοποιούν επιθέσεις αυτοκτονίας με κατσαβίδια και χαρτοκόπτες σε Ισραηλινούς στρατιώτες δεν είναι μόνο ενάντια στην κατοχή, αλλά και ενάντια στην Παλαιστινιακή Αρχή που κατάφερε να χειροτερέψει την κατάσταση μέσα από το δρόμο της διαπραγμάτευσης και της συναίνεσης. Το κράτος-τρομοκράτης έχει ήδη σκοτώσει χιλιάδες αγωνιστές και αγωνίστριες και δεν λέει να σταματήσει να το κάνει. Καθήκον μας να το απομονώσουμε, κόντρα στους Ευρωπαίους «ηγέτες» σαν τον Αναστάσιαδή που μιλάνε για τα «δίκαια αιτήματα» των Παλαιστινίων από τη μια και από την άλλη για τις κερδοφόρες συνεργασίες τους με το Ισραήλ. **ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ!**

ΤΟΥΡΚΙΑ

Με αφορμή την πολύνεκρη επίθεση απο τζιχαντιστές στην πορεία ειρήνης που διοργάνωσαν τούρκικες και κούρδικες οργανώσεις, κόμματα και συνδικάτα στην Άγκυρα οι τούρκικες αρχές προσπαθούν να συνδέσουν τη δράση των τζιχαντιστών με τους αντάρτες του PKK. Η στάση της κυβέρνησης Ερντογάν-Νταβούτογλου εντάσσεται στο πολιτικό ύποβαθρο του επιθετικού αντικουρδικού εθνικισμού που η ίδια καλλιεργεί το τελευταίο διάστημα. Η ανησυχία που προκαλεί η αυτονόμηση της κούρδικης περιοχής στη Συρία αλλά και ο στόχος κατάκτησης της αυτοδυναμίας για το AKP στις επερχόμενες τουρκικές εκλογές περνά από την πίεση στο HDP. Με στόχο την προσέλκυση εθνικιστικών ψήφων ο Ερντογάν έχει εξαπολύσει πόλεμο ενάντια στο PKK, αλλά και έναν χαμηλής έντασης εμφύλιο ενάντια στον κουρδικό πληθυσμό και αγωνιστές της Αριστεράς. Δεν είναι τυχαίο πως με το αίμα των νεκρών να μην έχει ακόμα στεγνώσει, τα κυβερνητικά στελέχη συνέχισαν τον «πολυμέτωπο» πόλεμο στην ρητορική τους, αποδίδοντας ευθύνες σε όλους τους «τρομοκράτες» (ισλαμιστές, κούρδους, αριστερούς), ακόμα και στους διοργανωτές της συγκέντρωσης που «προκαλούν εντάσεις». Το διάγγελμα του Ερντογάν ήταν ένα κάλεσμα «εθνικής ενότητας» που υπενθύμιζε τις προεδρικές του βλέψεις ως «σωτήρας του έθνους».

ΚΑΤΑΛΟΝΙΑ

Το δημοψήφισμα για την ανεξαρτητοποίησης της Καταλονίας προκαλεί πονοκεφάλους στη δεξιά κυβέρνηση του Ραχόι, ο οποίος πριν από τη διεξαγωγή του απειλούσε τους Καταλανούς μέχρι και με εμφύλιο πόλεμο σε περίπτωση που το αποτέλεσμα θα ήταν θετικό. Ο Μας, ένας διεφθαρμένος πολιτικός, που ήταν επικεφαλής του ψηφοδελτίου «Μαζί για το Ναι», είναι ο πρόεδρος της Καταλονίας που εφαρμόζει, εδώ και πέντε χρόνια, πολιτικές σκληρής λιτότητας. Παρόλα αυτά, τα αποτελέσματα του δημοψηφίσματος αποκαλύπτουν ότι διακυβεύονται περισσότερα από μια διαμάχη μεταξύ δυο δεξιών ηγετών, σχετικά με την κατάσταση στην Ισπανία. Το δημοψήφισμα χαρακτηρίστηκε από μεγάλη συμμετοχή αφενός, και αφετέρου από αριστερή στροφή του ανεξαρτησιακού μπλόκ. Το αριστερό CUP (Candidatura d'Unitat Popular) από 3,5% και 3 έδρες το 2012 εκτινάχθηκε στο 8,2%, πράγμα που έχει να κάνει με τη σωστή επιλογή του να μην συμμετάσχει στο διαταξικό "ενωτικό" ψηφοδέλτιο, σε αντίθεση με τη Ρεπουμπλικανική Αριστερά, που επέλεξε να συμπορευθεί με τον Μας. Το CUP, επέλεξε να βάλει την τάξη πάνω από το έθνος. Μάλιστα, δεν προτίθεται να δώσει ψήφο εμπιστοσύνης στην κυβέρνηση Μας, ενώ στις απειλές ότι η ανεξαρτησία θα βγάλει την Καταλονία έξω από την ΕΕ, απαντάει ότι η ρήξη με την ΕΕ είναι καλοδεχούμενη, αφού για πολλούς Καταλανούς η ανεξαρτησία ανοίγει και δυνατότητες αντίστασης στη λιτότητα. Από την άλλη, το Podemos πλήρωσε ακριβά τη δεξιά στροφή του και την αποφυγή να πάρει ξεκάθαρη θέση για το δημοψήφισμα, συγκεντρώνοντας μόλις 9%.

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

Παρά την εφαρμογή σκληρών μνημονίων τα τελευταία χρόνια ο κεντροδεξιός σχηματισμός (Πορτογαλία μπροστά) νίκησε και πάλι στις εκλογές χωρίς, όμως, να καταφέρει να εξασφαλίσει αυτοδυναμία. Τα νέα δεν είναι καλά αν σκεφτείς κανείς ότι οι επιπτώσεις από την εφαρμογή των μνημονίων έπληξαν τον κόσμο της δουλειάς. Στα τέσσερα χρόνια μνημονίου το δημόσιο χρέος εκτίναχθηκε στο 129% του ΑΕΠ (και συνεχίζει να αυξάνεται), η ανεργία εκτοξεύθηκε (30% στους νέους), η δημόσια περιουσία ξεπουλήθηκε, το κοινωνικό κράτος συρρικνώθηκε δραματικά και 500.000 άνθρωποι μετανάστευσαν απο τη χώρα. Για την εκλογική επικράτηση της δεξιάς συνηγόρησαν πολλοί παράγοντες ανάμεσα σ' αυτούς το τρικ της ΕΚΤ να αγοράσει λίγο πριν τις εκλογές πορτογαλικό χρέος ώστε να φανεί πως η κυβέρνηση πέτυχε τους στόχους της τρόικας και η χώρα επανέρχεται στην ανάπτυξη. Σημαντικό ρόλο διαδραμάτισαν, όμως, και οι πρόσφατες εξελίξεις στην Ελλάδα. Ο εξευτελιστικός συμβιβασμός της ηγετικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ και η αποδοχή του 3ου μνημονίου αλλά και η ύφεση του εργατικού κινήματος στην Πορτογαλία τα τελευταία δυο χρόνια επέτρεψαν στη δεξιά να επιβιώσει παρότι έχασε μέρος της εκλογικής της επιρροής. Δε θα πρέπει, ωστόσο, να παραβλέψουμε την άνοδο της αριστεράς. Το ΚΚ Πορτογαλίας παρουσίασε μικρή άνοδο (από 7,9% στο 8,27%) ενώ το Μπλόκο της Αριστεράς διπλασίασε τα ποσοστά του (10.2%). Από την άλλη πλευρά το σοσιαλιστικό κόμμα αύξησε μεν τις ψήφους του χωρίς, ωστόσο, να καταφέρει να εκφράσει πλειοψηφικά την κοινωνική δυσαρέσκεια (32.4%). Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές ένα πολιτικό θρίλερ εκτυλίσσεται στη χώρα. Παρά την έλλειψη πλειοψηφίας ο κεντροδεξιός συνασπισμός παραμένει στην εξουσία μετά την εντολή σχηματισμού κυβέρνησης που έλαβε από τον πρόεδρο της χώρας Καβάκο Σίλβα. Ο Σίλβα αποφάσισε πραξικοπηματικά να απορρίψει την πρόταση των τριων κομμάτων της αντιπολίτευσης (ΣΚ, ΚΚ, Μπλόκο) που διεκδικούσαν να λάβουν την εντολή για σχηματισμό κυβέρνησης πλειοψηφίας. Ο Σίλβα δηλώνει πως αποτελεί κίνδυνο να κυβερνηθεί η χώρα από τους "ακραίους" του Μπλόκο και του ΚΚ. Επέμεινε πως ένας κεντροδεξιός συνασπισμός, ακόμα και ως μειοψηφία, δεν θα δημιουργήσει ρήξη στις σχέσεις της χώρας με τις Βρυξέλλες. Η κατάσταση στο πολιτικό σκηνικό της χώρας είναι ρευστή και κρύβει δυνατότητες αλλά και κινδύνους ενσωματωσης για το Μπλόκο και το ΚΚΠ. Οι εξελίξεις θα κριθούν, τελικά, στους δρόμους και όχι στα κοινοβούλια. Εκεί και μόνο εκεί θα φανεί που θα "κάτσει η μπίλια" στην Πορτογαλία.

ΣΥΡΙΑ

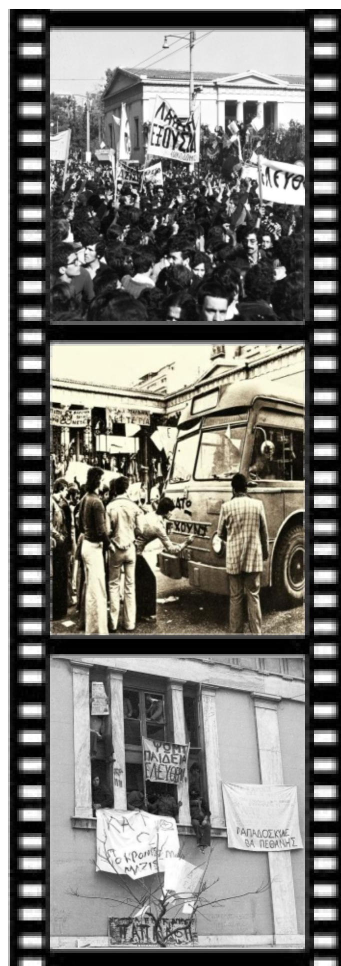
Ο αγώνας ξεκίνησε ως μια λαϊκή εξέγερση κατά του καθεστώτος του Άσαντ. Πώς η κυριαρχία της στρατιωτικής σύγκρουσης έχει οδηγήσει στο να κερδίζουν περισσότερο τον έλεγχο της αντιπολίτευσης διάφορες ομάδες ισλαμιστών;

Η δομή του κράτους στη Συρία έχει περισσότερα κοινά με ό,τι συνέβη στη Λιβύη, όπου ήταν αδύνατο να διαχωριστεί ο στρατός από την κεφαλή του καθεστώτος. Οι υπηρεσίες ασφαλείας του Άσαντ επέβαλλαν καταστολή για 40 χρόνια πριν από την εξέγερση. Το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι η έλλειψη μιας μεγάλης, δημοκρατικής και προοδευτικής αριστεράς για τις μάζες. Δεν μπορούμε να μειώσουμε το πρόβλημα σε αυτό, αλλά θα μπορούσε να κάνει μεγάλη διαφορά. Κατά την έναρξη της λαϊκής εξέγερσης είχαμε συντονιστικές επιτροπές και οργανώσεις νεολαίας, αλλά τα συνδικάτα ήταν εντελώς αφομοιωμένα από το καθεστώς. Οι ακτιβιστές που ξεκίνησαν την εξέγερση υπέστησαν πρώτα την καταστολή από το καθεστώς και, στη συνέχεια, από τις ισλαμικές φονταμενταλιστικές δυνάμεις που απουσίαζαν στην αρχή. Η στροφή προς μια στρατιωτική σύγκρουση τα τελευταία 2 χρόνια είναι προς όφελος μόνο των φονταμενταλιστικών δυνάμεων. Μέχρι το 2013 είχαμε στρατιωτικές συγκρούσεις, αλλά το λαϊκό κίνημα ήταν πολύ δυνατό και παρόν. Αντιθέτως, σήμερα είναι πολύ μικρό. Έχουμε λαϊκές διαμαρτυρίες σε ορισμένες περιοχές, αλλά όχι στην ίδια κλίμακα, με τα προηγούμενα χρόνια. Αυτό είναι μεγάλο πρόβλημα.

Τι γίνεται με το ρόλο του δυτικού ιμπεριαλισμού;

Η Δύση θέλει να σταματήσει την επαναστατική διαδικασία. Οι ΗΠΑ υποστηρίζουν την πρόσφατη στρατιωτική επέμβαση της Σαουδικής Αραβίας στην Υεμένη, κατά την οποία έχουν σκοτωθεί πάνω από 2.000 άνθρωποι. Η Σαουδική Αραβία προγραμμάτισε την παρέμβαση της Υεμένης ανεξάρτητα, για να δείξει ότι δεν θα επιτρέψει στο Ιράν να αποκτήσει μεγάλη δύναμη στην περιοχή. Επίσης, οι ΗΠΑ δίνουν χρήματα στο καθεστώς της Αιγύπτου. Και αυτό δεν είναι προϋπόθεση για τη «δημοκρατική πρόοδο». Στη Συρία οι ΗΠΑ ήθελαν μια «λύση Υεμένης», συντηρώντας το καθεστώς, αλλά χωρίς τον Άσαντ. Τώρα, ο Άσαντ θεωρείται ως μέσο για να σταθεροποιθεί η κατάσταση, ενώ χρησιμοποιούν το Ιράν για να «σπάσει» το IS στη Συρία και στο Ιράκ. Εντός της Συρίας, το καθεστώς δεν είναι δημοφιλές, αλλά οι άνθρωποι είναι κουρασμένοι. Τα παιδιά τους δεν μπορούν να πάνε στο σχολείο και παλεύουν για βασικά αγαθά. Η συνέχιση της στρατιωτικής σύγκρουσης δεν είναι δρόμος προς τα εμπρός. Δεν ευνοεί τις μάζες.

**αποσπάσματα συνέντευξης του Σύριου σοσιαλιστή Joseph Daher στη βρετανική εφημερίδα socialist worker*

Οι αντιστάσεις του χθες 17 Νοέμβρη 2015 οδηγός για το σήμερα

Λίγα λόγια για εμάς

Είμαστε μια οργάνωση ανθρώπων που προέρχονται από διαφορετικά κινήματα, οργανώσεις και χώρους της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

Δημιουργήσαμε την οργάνωση Γρανάζι έχοντας την πεποίθηση ότι η αντικαπιταλιστική σκέψη και δράση είναι αναγκαίο εργαλείο σε όλα τα μέτωπα.

Στο δρόμο αυτό, δε βαδίζουμε μόνοι μας. Είμαστε κομμάτι του ντόπιου, ευρωπαϊκού και παγκόσμιου κινήματος που έρχεται σε ρήξη με τον καπιταλισμό: το σύστημα που γεννάει τη φτώχια, την ανεργία, τους πολέμους και την αδικία.

Μέσα από το Γρανάζι προβάλλουμε τον ταξικό προσανατολισμό και το διεθνιστικό χαρακτήρα μας. Δεν ταυτιζόμαστε με ένα έθνος αλλά με μια κοινωνική τάξη, αυτή των εργαζόμενων.

ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ:

- Για την ανατροπή του ταξικού καπιταλιστικού συστήματος και τη δημιουργία μιας κοινωνίας που θα καταργήσει την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.
- Για τη σοσιαλιστική αλλαγή της κοινωνίας μέσα από την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, δηλαδή για τη δίκαιη διανομή του πλούτου.
- Ενάντια στο φασισμό, τον εθνικισμό και κάθε μορφή ρατσισμού και σεξισμού.
- Για την οργάνωση της παραγωγής με τρόπο που υπηρετεί τις κοινωνικές ανάγκες και τις απαιτήσεις για τη διαφύλαξη του φυσικού περιβάλλοντος.

ΚΑΜΙΑ ΜΟΝΗ
ΚΑΝΕΝΑΣ ΜΟΝΟΣ
ΓΙΑΤΙ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ

facebook.com/Rizospastiki.Aristera
twitter.com/GranaziOrg
94-020637
http://granazi.org
granazi.org@gmail.com